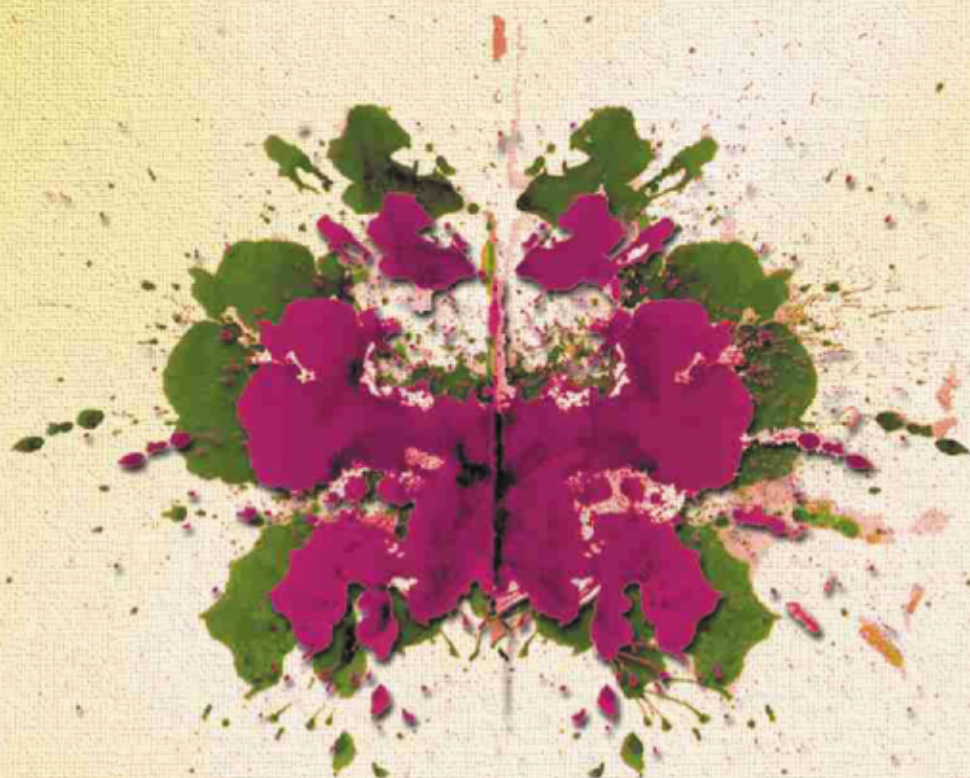

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

π ο ι ή μ α τ α
δελτία αγάπης

Χρυσό άτι ο πόθος πετιέται στα μεσούρανα

απ' τις συνοικίες της ευτυχίας

απευθύνω δελτία αγάπης

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

π ο ι ή μ α τ α

δελτία αγάπης

ΔΕΛΤΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Copyright © 2009 Power Publishing Ltd
Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

ISBN: 978-9963-688-.....

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του
βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και
σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια
του συγγραφέα.

Μια έκδοση της

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,
1082 Λευκωσία, Κύπρος
Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909
www.power-books.net

Στη θυγατέρα μου Άννα

στορία της πέτρας και του ανέμου,
του αγέρα των μαλλιών σου,
γραμμένη στις σκιές τις απόμερες,
στο σώμα σου.

Το πικρό μου δάκρυ,
διαμάντι στην άκρη του ανυπότακτου ονείρου
αναμένει μια δάδα απ' το βλέμμα σου.

Κι ο πύρινος λόγος στη σκιά του έρωτα
γαληνεύει.

Χρυσό άτι ο πόθος πετιέται στα μεσούρανα
απ' τις συνοικίες της ευτυχίας
απευδύνω δελτία αγάπης.

πρώτη αγάπη

Απ' την πρωινή ανάσα των σπιτιών,
απ' το πρώτο χείμαλμο στις αμασχάλες των κοριτσιών,
απ' το σπάσιμο του ύπνου στην ομορφιά,
απ' το μεσονύχτιο υφαντό του ονείρου,
καλώς ήρθες, αγαπημένη!

Γυμνή στο μεσημέρι με τους τζίτζικες,
τραγούδια θεινά κι αθάνα μηνύματα,
ναύτη σφύριγμα ανέμελο προς τη στεριά,
μαντίλι δίχως δάκρυα.
Απ' το έρημο νησί των άσπιλων παρθένων,
καλή σου ώρα, αγαπημένη!

Γέλιο συστολής, μήνυμα αθάνα μορφής,
τρέμουλο στο άγνωστο αγκάλιασμα,
σκίρτημα πόθου με δάκρυα νεροποντής.
Το πρόσωπο στο δαμπό παράθυρο της
νοσταλγίας.

Απ' το χαμόγελο της παρθενιάς σου στην αγάπη,
καλώς ήρθες, αγαπημένη!

πρελούδιο

Χρυσό κορίτσι, αστέρι μου,
έλα να σε πάρω στην άκρη της νύχτας,
έλα να γίνεις άσπιλο περιστέρι,
να γίνεις κούρνιασμα ανέμων.
Έγινες επίσημη κυρία στο μεσουράνημα
και η δισυπόστατη μορφή σου,
αγκάλιασμα μεστότητας στο γυρισμό από τη λήδη.

Όταν γυρίσεις από τα παραμιλήματα των γιασεμιών
θα 'χεις αφήσει ένα κομμάτι παρθενιάς
και θα 'χεις πάρει ένα αιώνα αγάπη.

Στην πρασινωπή ανταύγεια των διαμαντιών
έχει κουρνιαώσει το χαίρε των δακτύλων σου.
Μην αφήσεις μετέωρο το δάκρυ
που θα σου δείξει τη λεωφόρο...

Γρήγορο φως, αέρινη μορφή από σπινθηροβολήματα
και κάτω η γης μοσχοβολά γυμνά περιπατήματα.

Γυρνάς ακόμα...
Γυμνά πόδια στις περικοκλάδες,
δέντρα καρτερούνε με τίναγμα μαρτυρίου.
Ίσκιος γηλών κυπαρισσιών
έχουνε σμίξει με τον ακαθόριστο ίσκιο του μετώπου σου.

Ο καγχασμός του ατέλειωτου κυνηγητού ξευυχάει,
παίρνει το δρόμο του ο έρωτας.

Χείλη σε χάλκινα αγάλματα μ' ασύγκριτη χαρά και χάρη,
δυο μάτια, δυο εποχές,
έλα να γίνεις πούπουλο, φτερό για να σε πάρει.

Σε φτάνω με τη γύρη ακόμη στα χείλη μου,
χωρίς να έχω ζήσει χτύπο ρολογιού
μακριά από την επίσημη ομορφιά σου.
Άκουσες χίλια ευχαριστώ. Υποκλίθηκες.
Έγινες εύδραυστη πνοή.
Σε λίγο θα έχεις νικήσει το θάνατο
και θα 'χεις γίνει μια τέλεια, ανάρρη σύσταση.

Χαμόγελο ακριβό που βρήκε στον άνεμο σκιρτήματα χαράς
Κοίτα το βάθος! Δεν έγινες κι εσύ μαρτύριο, μαρτύριο φωτιάς;

Καδώς αγκαλιάζεις το άπειρο,
καδώς γνοιάζεις για την αστρική καταγωγή σου
μετουσιώνεις τα σπινθηροβολήματα σε γιγάντιες κραυγές
γίνεσαι η επίσημη κυρία της βραδινής αποκάλυψης.

Σε δέλω χωρίς όνομα!
Σε δέλω χωρίς την ομοιότητα δυο δακρύων.
Πρέπει να είσαι ζέχωρη, υπέρτατη αγανάκτηση.

Σε παίρνω σαν αλάνθαστη πηγή, σαν δύναμη, σαν χάρη,
πύρωμα δεν είσαι συ σε γη χωρίς Χριστό, με λιγοστό
φεγγάρι;

Το βράδυ συσπασμένο,
γιομάτο σπαραχτικά χρυσάνδεμα.
Αναδυμιάζει ονειροπολήματα η πολιτεία των σκλάβων.
Ουράνια τόξα, άβγαλτα κοριτσόπουλα
μιμούνται το «δύναμαι» του υπερπέραν.
Άναγαν φωτιές οι απρόσιτοι ουρανοί,
η παρουσία σου έχει σκαλίσει αφροδίσιο άγαλμα
και μια εικόνα
σε ναό Βυζαντινού ρυθμού.

Λευκός έρωτας

Βροχή ύστερα από τον ήλιο, σιωπηλός ποταμός.
Πέφτουν φύλλα, πέφτει χιόνι. Λευκός έρωτας.
Αίμα στο χιόνι, δαχτυλίδι αβεβαιότητας. Σιωπή.

Στριγκλιές μέσα στη νύχτα. Φωνές χωρίς τόνους
σμίγουνε με τους ανέμους. Πεθαίνω μόνος. Ήταν αγάπη!

Μη μιλάς. Είσαι ωραία μέσ' τη σιωπή σου. Κλάψε...
Ηχώ δακρύων. Μην ξεχνάς τους ουρανούς, τα παραμύδια.
Σιωπή. Κατάφαση. Προπάντων τα παραμύδια μην ξεχνάς.

Σκοτώνοντάς σε θα πιστέγουν στην αγάπη μου. Γελάς;
Θα κτυπήσω. Γελάς; Θα πεθάνεις. Θα πεθάνεις. Απιστη!

Ξυπνάει Άνοιξη. Ήλιος στα μάτια. Ιδρώτας.
Η αρρώστια πέρασε. Νίκη. Ανεξαρτησία. Ησυχία.
Αύριο θα 'ρθει η δόξα. Ακούς μια κάποια σιωπή μεσ' την
γυχή μου;

Θα πεθάνω ευτυχισμένος μ' ένα χαμόγελο εχθρικό στα
χείλη.

Λυπάμαι. Ακούς; Λυπάμαι
Σκαλιά, ξανά σκαλιά.
Ύστερα ένα ρόδο. Δίπλα τάφος.
Ο άνθρωπος ξανά σταυρωμένος, κάθε μέρα, κάθε στιγμή.

Βρόμα στην γυχή. Κανένας δεν προσεύχεται. Ούτε συ.
Λυπάμαι. Είναι αργά.
Θα αφήσω το πρόσωπό μου να χαθεί στους χρυσούς
ορίζοντες.

Βροχή ύστερα από τον ήλιο. Σιωπηλός ποταμός.
Πέφτουν τα φύλλα. Πέφτει χιόνι. Λευκός έρωτας.
Αίμα στο χιόνι. Δαχτυλίδι αβεβαιότητας. Σιωπή....

τραγούδι αγάπης

Με του πρωινού που΄ χει τα ρόδα, με την αυγούλα,
ωσάν μελτέμι της αυγής σε γνώρισα αγαπούλα.

Πιο πέρα κι απ' τον άνεμο, πιο πέρα κι απ' αγέρα,
πουλί δεν άκουγα ποτέ να μη μιλά για σένα.

Μου έδειχνες το τρέμουλο που πάγωνε τα χέρια
κι άρχιζες κι έλεγες πολλά για πονεμένα ταίρια,

για πόνους, κλάματα, χαρές κι αδικημένου πίκρες,
ποιες ρίζες τάχατες κακές και τάχατες ποιες μοίρες,

τόσες να έσβησαν χαρές σε ρόδινα ακρογιάλια,
του μίσους τράβηξαν γραμμές και μάραναν γεράνια;

Είπες να βρούμε τη χαρά στον πόνο και στο πάθος
σαν δυο ελάφια που ριγούν και κρύβονται στο δάσος.

Ανάτειλε ο ίσκιος μας στα χώματα του πόνου
σαν ταίρια που περπάταγαν με τα πουλιά του χρόνου.

Κλωνάρι απ' τον ανδόκηπο και φιόρο θα σου φέρω,
κοπέλα που σε πόθησα κι αγάπη που σε ξέρω.

Σε περιγιάλια, σε χαρές, το πρόσωπο να πλένεις,
Μην έρδει νύκτια σκοτεινιά και δεν μπορείς να φέγγεις.

Να 'σαι το άνθος της φεγγιάς, τ' αγιόκλημα της μέρας,
γλυκό τραγούδι της χαράς, ο άγγελος κι ο αγέρας.

Τα χρόνια να σε τρέμουνε, να λιώνουνε τα χιόνια,
να 'σαι ρυάκι δροσερό κι ένα πουλί στα κλώνια.

Όποια χαρά κι όποια πνοή που ολόγυρα αχνοφέγγει,
να σε κρατά, να σε φιλά, να σε νεκρανασταίνει.

Τους δρόμους που βαδίζαμε κοίτα μη λησμονήσεις,
ούτε τα λόγια μέδης, τα φιλιά, χιλιάδες αναμνήσεις.

Στην αμμουδιά χαράξαμε τους ίσκιους μας γλυκιά μου,
φύγαμε εμείς μα μένουνε τ' αχνάρια τους κοντά μου.

στη γιορτή σου

Ένα μπουκέτο από τα πιο άγρια φιλιά,
μια καρδιά ξετρελαμένη κι ανυπότακτη,
ένα νου ταραγμένο απ' την αγάπη σου
και μια υυχή ανισόρροπη κι αλήτικη.

Δυο μάτια που αγωνιούν και αιώνια κλαίνε,
δυο χέρια που ποθούν να σ' αγκαλιάζουν,
ένα κορμί που λιώνει σαν κερί,
μια ύπαρξη αφοσιωμένη στ' όνομά σου.

Ένα όνειρο νηφάλιο ωσάν παραμυθένιο,
ένα τραγούδι αγάπης χωρίς τέλος,
έναν έρωτα μοναδικό κι ανεπανάληπτο.
Μια ζωή ολόκληρη, έναν πλανήτη. Μιαν υφήλιο!

Όλα αυτά,
μια ταπεινή για σένα προσφορά
σήμερα, αγάπη, που γιορτάζεις.

εικόνα

Για δες, πόσο αυτή η ζωή πετάει,
για δες τις ώρες που μας εγκαταλείπουν κλαίοντας,
ουρλιάζουν σαν σειρήνες που πεθαίνουν παρθένες,
σιωπούν και χάνονται με τον καημό του έρωτα,
σαν νιφάδες λιώνουν μέσα σε θάλασσα δακρύων.

Για δες το ηλιοβασίλεμα που έγινε παρελθόν,
παίρνει μαζί του τη μέρα που δεν με φίλησες,
φέρει μια νύχτα που θα κοιμηθείς χωρίς να με
ονειρευτείς,
χάνεται χωρίς ένα σημείωμα αγάπης.

τίποτε

Δεν είμαι τίποτε.

Ένα κενό είμαι που αργοπεθαίνει,
πάλσαρ που στέλνει μηνύματα στο μέλλον,
σκοτεινή γωνιά στην αμασχάλη σου είμαι.

Μόνο εσύ,

από τη στάχτη με ανασταίνεις.

Γλυκά σαν μελτέμι με ξυπνάς απ' το λήθαργο,
με μια σου ματιά μ' αναστατώνεις κι ανάβεις τον πόδο.

Σαν σπίδα ξεκινώ από σένα, ανάβω,

γίνομαι φλόγα, φωτιά και φοβέρα.

Καίγομαι σαν κούτσουρο, με παίρνουν οι ανέμοι.

Γίνομαι στάχτη ξανά. Περιμένω...

γεύση έρωτα

Θα σε αγαπήσω απλά και δυνατά,
με χρώματα και ήχους,
με μουσικές απαλές μέχρι τρελές
στους ρυθμούς της καρδιάς μου τους χτύπους.
Κι η γεύση μοναδική,
γεύση έρωτα από τα χείλη σου.

Μ' ένα καγχασμό πέρα ως πέρα τραγικό,
διαλύω τα τείχη που γύρω μου έχουν χτίσει,
κι όλο και κάτι από σένα αναζητώ,
στον κόσμο αυτό που έχω πια μπουχτίσει.

τι ωραίο που είναι το φεγγάρι

Όλα γιορτάζουν μέσα μου απόγε,
το μίσος χάθηκε, έγινε αγάπη όλη μου η ζωή.
Λουσμένος ιδρώτα ήρθε ο έρωσ να με πάρει.
«Τι ωραίο», μου είπες, «είναι απόγε το φεγγάρι!»
Λιώνω, χάνομαι, σβήνω μεσ' την αγκαλιά σου,
μια ανάσα γίνομαι του αγέρα,
που παίζει στα μαλλιά σου το πρωί,
το φως σε λούζει πέρα ως πέρα,
γίνομαι στα χέρια σου, γυχή μου, μια χορδή.
Κι όταν σιωπώ η σκέψη μου δεν παύει,
είναι ένας μύλος που αλέθει τη ζωή.
Αίμα τρέχει, ιδρώτας, δάκρυ
κι όλα ξεκινάνε πάλι απ' την αρχή.
Τρέχω να προλάβω τη σκιά μου,
κι όλο κάποιο βέλος μου σκίζει την καρδιά,
είναι ο έρωτας γυμνός καβάλα στο φεγγάρι,
πόνος αγάπης η ζωή μου ζοφερή.
Οι ίσκιοι χάνονται και πάνε,
σκοτάδι πλάκωσε σ' όλο το ντουινιά,
τα μάτια σου καίνε, λάμπουν σαν άστρα στη νυχτιά.
Είσαι βασίλισσα του νου μου, γυναίκα είσαι της φωτιάς.
Κι εγώ είμαι ένα τίποτε απόγε,
είμαι ζητιάνος που πεινά.
Εγώ επαίτης, εσύ η χάρη. Του έρωτα είσαι το καμάρι.
«Για δεξ», μου είπες, «πόσο ωραίο είναι απόγε το φεγγάρι!»

το καπηλειό

Έσβησε το φως στο καπηλειό, πήρε φωτιά το πάθος,
ένα κλαρί που ανδίζει αμυγδαλιάς μου δύμισε το λάθος.

Έλα, όσα-όσα πάει η ψυχή με το κιλό και το φλουρί
κι ο Θεός έγινε φτηνός, γεύτηκε κι αυτός, δεν έχει τι να πει.
Έλα, δυο φράγκα το φιλί, με πέντε το κάνει η Μιμή,
η καρδιά ακόμη είναι φτηνή, πού να σου πω για το μουνί.

Το στήθος δεν είναι ακριβό, κάνει μονάχα το μισό,
όλο το σώμα αν πάρεις από δω, θα πάρεις πρίμα πισινό.
Τζάμπα σου δίνω το ταξί ακόμη και τούτο το ποτό,
σου λέω, το αίσθημα λείπει, το 'χουμε διώζει από δω.

τα χέρια σου

Σκίρτημα αγέρα, αύρα απ' του νου την καταχνιά,
κίνηση χορού, χάδι της ψυχής μου που σπαράσσει,
μάτια όλο φως στου ύπνου το σκοτάδι που αγάπη στάζει,
σαν μάνα που το δείλι αγρυπνά.

Το χάδι σου ιστορία είναι απ' το αύριο,
πνεύμα ευτυχίας με μεθά,
το χέρι σου μ' αγγίζει και τρελαίνομαι,
μαγεία από σε με τριγυρνά.

από φτερό κι από φως

1

Μια σοφία με σπρώχνει στο άπειρο,
σαν αγάπη, σαν άνθος του κάκτου,
κι όλη η ματιά σου μια φούχτα από άστρα,
εκεί, όπου ο μύθος πλέκει το όνειρο,
οι καρδιές μιμούνται τα πάλσαρ.

2

Είσαι κι εσύ σαν πούπουλο ύπνου,
καμωμένη η αγάπη σου
από φτερό κι από φως,
διαβαίνεις μέρα νύχτα την κόλαση,
αναζητώντας, αγάπη μου, μια όαση.

3

Κι οι δρόμοι σου ανέπαφοι, δρόμοι από τύχη,
φως απ' την αγάπη μου σε παίρνει στα ύψη,
μια φαντασία γιομάτη μυστήριο, ανάλαφρη,
σαν φτερό σου χαϊδεύει τα όνειρα.

4

Είσαι κι εσύ σαν πούπουλο ύπνου,
καμωμένη η αγάπη σου
από φτερό κι από φως,
διαβαίνεις μέρα νύχτα την κόλαση,
αναζητώντας, αγάπη μου, μια όαση.

5

Βροχή από άστρα στα μαλλιά σου,
σαν χρυσό, σαν ασήμι η δύση,
ο πόθος ζητάει, θέλει να ζήσει
συναντήσεις αγγελικές στη γειτονιά σου.

6

Μια μαγεία είσαι απ' το αύριο,
από φτερό κι από φως καμωμένη,
ελπίδα που τρεμουλιάζει στον άνεμο,
σαν ξυπόλυτο παιδί, μαγεμένη.

7

Ατενίζεις με δάκρυ το άπειρο,
ο κόσμος γίνεται όχλος, βογγάει,
δεν υπάρχει λύση στο όνειρο
κι η γυχή σου απ' το άγχος λυγάει.

8

Το παραμύδι όμως ζωντανεύει, παίρνει σάρκα,
αγγελικά φτερουγίσματα σε παίρνουνε στ' άστρα,
νεράιδες σε λούζουνε, νύφες σου μιλούνε,
χιλιάδες άστρα πέφτοντας τα χείλη σου φιλούνε.

9

Μια μαγεία είσαι απ' το αύριο,
από φτερό κι από φως καμωμένη,
ελπίδα που τρεμουλιάζει στον άνεμο,
σαν ξυπόλυτο παιδί, μαγεμένη.

ώρες αγάπης

*Ένα λιθάρι, το χόρτο, η θάλασσα κι εσύ
σ' ένα κόσμο γιομάτο απειρίες...*

Καθρέφτης ο ουρανός, η γη ολόγυμνη μια νύφη
κι εσύ αγάπη μου μια σιωπή που πολεμά τη λήθη.
Σε είδα το Καλοκαίρι με τον ήλιο αγκαλιά,
το βράδυ οι ανάσες μ' έπνιζαν του αγέρα,
κι ήρθαν οι δύμησης με νυχτικιά σαν άγγελου φοβέρα.
Έρθαν ανάλαφρα οι ώρες οι γλυκές,
ώρες αγάπης που πέρασα μια μέρα,
ξέφρενη είχαν τη ματιά, νεράιδες ήτανε του πέραν.
Όλος ο κόσμος ο σαχλός, αγκομαχώντας σαν το τέρας,
με μιας εχάθηκε στο φως,
εφιάλτης ήτανε κακός, εικόνα στον αιθέρα.
Έρχονται όλοι στη σειρά, τους βλέπω που μοιάζουν με δεριά,
κι όλοι μου μπήγουν μαχαιριά, εδώ, αγάπη, στην καρδιά.
Κι εγώ πεθαίνω κάθε μέρα.

καλή παρέα

Θυμάμαι τα χείλη σου που έτρεμαν στο μισόφως
και το βιολί που έπαιζε ένα κλάμα του αγέρα,
την αύρα που με τύλιζε από σε,
το κύμα του γιαλού που έσπαζε πιο πέρα.

Θυμήθηκα ακόμη τη θλίψη εκείνη της γυχής μου,
τον πόνο, καθώς σε έπαιρναν οι άλλοι από μένα,
θυμήθηκα τις νύχτες που ξένοι σου 'καναν παρέα,
και το κορμί μου, που μόνο σπάραζε για σένα.

Ήταν ωραία η νύχτα στο γιαλό
κι εσύ, αγάπη μου, ακόμη πιο ωραία,
άλλοι όμως εξουσίαζαν εδώ,
κι ας είμαστε, όπως λεν, «καλή παρέα».

εξωτικό

Εκεί, στην χώρα του καπνού, σιμά στο κύμα του γιαλού,
ακούω κιθάρας το κλάμα να ηχεί, το ίσο λες στο κύμα να
κρατεί.

Μέσα σε σκηνικό μαγευτικό, γιομάτο αρώματα αιθέριο
δειλινό,

αλαβάστρινο βλέπω ένα κορμί σ' ένα χορό όλο μαγεία
αισθησιακό,

ρίγη σκορπά ερωτικά, καθώς ολόγυρα ναζιάρικα πέφτει το
βράδυ απαλά.

κλέφτης των ρόδων

Μικρός που ήμουνα παλιά μια κόκκινη έκλεγα καρδιά
σε κορδελίτσα
που είχε να κρατά τα πλούσια χρυσά μαλλιά
μια κοπελίτσα.
Ήμασταν μικρά παιδιά κι εκείνη φόραγε πάντα αντί ποδιά
κοντή φουστίτσα.

Μεγάλωσα σε μια βραδιά και τότε μου 'κλεγε την καρδιά
μια άλλη κοπελίτσα.
Έκλεβα κάθε πρωινό άνθη απ' τη ροδιά,
ρόδα απ' την τριανταφυλλιά
για την κουκλίτσα.

Ήρθε ο Χειμώνας ξαφνικά, κοιμήθηκε η τριανταφυλλιά.
Ήταν μια γύχρα!
Έμεινα χωρίς καρδιά, χωρίς ροδιά,
γάχνω τρελά για λίγη ζεστασιά
στα δυο της στήθια.

το πρώτο αστέρι

Σε λίγο θα γείρει ο ήλιος, θα χαθεί,
(γλυκό να φύσαγε μελτέμι),
η φύση δ' αποκοιμηθεί,
ανάβει το πρώτο αστέρι.

Σβήνουν οι δόρυβοι. Παντού μια άχνη από λιθάνι,
καπνίζει ελιά η γειτονιά, αναστενάζει η παρθενιά,
κι ο έρωτας, όλος μια υυχή, πνίγεται στην καταχνιά,
ο πόνος μένει μοναχά να πολεμά τη λησμονιά.
Το κύμα ανατριχιάζει σαν νιώθει το χάδι του λεβάντη,
που αρώματα του γιασεμιού στην όχθη κατεβάζει.
Η θάλασσα λες απόμακρα γλυκά αναστενάζει.

Χάνεται ο νους, τρελαίνεται, αλήτικα γυρίζει,
υάχνει του κόσμου τις γωνιές,
ανασκαλεύει όλες τις στιγμές,
αναζητάει τ' άπιαστο θαρρείς. Σαν όνειρο αρμενίζει.

Απόμακρα ακούω μια φωνή, θαρρώ δεν είν' αληθινή,
να μου φωνάζει «έλα». Κι εγώ δεν ξέρω αν είσαι εσύ,
που λες πως μ' αγάπησες πολύ, αφού είσαι τόσο μακρινή.
Ο αγέρας πήρε τη φωνή, νεκρική έπεσε σιωπή.
Έγειρ' ο ήλιος κι άφησε εικόνα πίσω αιμάτινη, απατηλή.
Αφήνοντας τελευταίο ένα στεναγμό έγχειρα κι εγώ,
κι εσέ, που λες πως μ' αγαπάς, για πάντα αποχαιρετώ.

αϋπνία

Αργά τη νύχτα, μια νύχτα που ο αγέρας μου 'παιρνε το νου,
σε κείνο το κρεβάτι που δεν γνώρισες ποτέ,(ήσουν αλλού),
ίδρωνα μονάχος κι άλλοτε έσθηνά σαν κύμα του γιαλού.
Ο ύπνος έφευγε από με αδόρυβα σαν ίσκιος του καπνού.

Κι εσύ μπαινόβγαινες στη μνήμη μου σαν πνεύμα του κακού,
ολόγυμνη σαγήνευες και μ' έπαιρνες στη δύνη του χορού,
σαν μάγισσα ξεφάντωνες, με βύδιζες στο μέλι του φιλιού,
το αγέρι ήταν η ανάσα σου, που έσβησε τη φλόγα του κεριού.

Εκεί, στη μέση της νυχτιάς, (το σκότος έπεφτε παντού),
απόκαμες κι έφυγες η άκαρδη στη μέση του χορού,
και το κορμί μου έμεινε τρεμάμενο να σε γυρεύει αλλού.
Ο ύπνος έφευγε από με αδόρυβα σαν ίσκιος του καπνού.

μουσική των ανέμων

Έσκυψε ο ουρανός και χαίδεψε το αφρισμένο κύμα,
βράχος έγινε η καρδιά και δάλασσα το αίμα
και μουσικές αγέρωχες ο άνεμος σκορπούσε,
καθώς μες τα μαλλιά σου έπαιζε και σε γλυκοφιλούσε.

Κι εκεί στη σκοτεινιά του νου και του αιθέρα,
μαγεύει σε η αγάπη μου και η μουσική του αγέρα.
Στον έβδομο ουρανό οι άνεμοι σε παίρνουν,
ύπνο ανάλαφρο, γλυκό, τα κύματα σου φέρνουν.

Φωτιά ανάβει ο ουρανός και ο Θεός φοβάται,
ωσάν απόκοσμο δεριό ο ουρανός βρυχάται.
Κι εσύ ατάραχη, αγέρωχη τον άνεμο αγκαλιάζεις,
αιθέριες ακούεις μουσικές κι όλο αγάπη στάζεις.

ερωτική οπτασία

Αραχνοϋφαντη ήρδε οπτασία, σήκωσε αγέρα άλαλη η φύση,
κι εγώ ο άμοιρος θνητός, βουβός. Και στο ποτήρι μου πριν
χύσει

κόκκινο κρασί σαν γαίμα που έσταζε η πληγωμένη δύση,
με μέθυσε η ευωδιά του κόρφου σου και του βυζιού σου η
βρύση.

Κι εκεί που έπαιζες με την καρδιά και του κορμιού τη φύση
έφυγες σαν αερικό, άφησες άρωμα γλυκό και μου 'μεινε η
στύση.

μια φωνή στο μυαλό

*Αυτή που αγαπώ, αυτή!
Μια φωνή στο μυαλό,
φως από άλλους καιρούς,
δράκοι και πεταλούδες στην ξεραϊੱλα της αδωότητας σου.
Αυτή που αγαπώ με τα φιδίσια μάτια,
κουβαλάει μια λιποταξία του ανέμου στα μαλλιά της.
Κι ιδού ο άνθρωπος στο οπτικό πεδίο
υγώνει άστρο νετρονίων απάνω στο στάβλο.
Κι εγώ, ο κυνηγός των ονείρων στην απάνεμη αυλή
έζησα το καλοκαίρι όλο σε μια μέρα,
αναμένοντας φως από άλλους καιρούς.
Έμποροι του πόνου κλέγανε το όνειρο,
κι έτσι ήρδανε τα χρόνια της αρρώστιας,
η εποχή των αποκαλύψεων,
γίναμε όλοι περιπλανώμενοι και ταξιδευτές,
με μια φωνή στο μυαλό.
Κάποιος θα σου κτυπήσει την πόρτα,
θα σου προσφέρει ποταμούς ονείρων
και θα σου πει:
αγάπα με, αγάπα με, αγάπα με.*

κανείς δεν θα ξέρει

Σε καιρούς χαλεπούς,
έχω αφήσει μια πνοή από θύμνησες,
το πρόσωπό μου σαν φεγγαρόφωτο,
γιομάτο ασήμι από τα μαλλιά σου.
Στο απόηχο, μια νότα δικιά σου
επιμένει να μου θυμίζει αυτό που ξέχασα,
εκεί στα βάθη του ορίζοντα,
μια στάλα στον ωκεανό του χρόνου.
Σήμερα έχω κλείσει το παράθυρο,
αυτό που ήταν πάντα ανοικτό,
έχω φορέσει το προσωπίο της λήθης
και πιέζω τα δάκρυα να μην βγουν.
Αλλού οι εικόνες δεν άλλαξαν,
η φύση δεν έχει αισθήματα,
απλά είναι αδιάφορη κι όμορφη,
τόσο περήφανη κι όμορφη που με κάνει και πονώ.

Δεν θα αφήσω τον χρόνο να σε κουρσέυει,
στον αιδέρα βρίσκεται μια νότα από σένα,
στο τετράδιό μου είναι η ψυχή σου,
ένα άρωμα γυναίκας στις αμασχάλες του Χάρου,
αυτού που μ' αγκαλιάζει άδελά μου,
που με παίρνει μακριά, στον κόσμο του ύπνου.
Κι ύστερα θα γίνω μια ανάσα αγέρα,
κανείς δεν θα ξέρει,
κάθε βράδυ θα είμαι κοντά σου.
Σου λέω, κανείς δεν θα ξέρει,
ούτε κι εσύ, πως είμαι ένα αγέρι.

νυχτερινό πέταγμα

(Συναυλία στο αρχαίο θέατρο Κουρίου)

Η θάλασσα αναγάλλιασε, έκαμε το κύμα της αφρό,
κι η νύχτα έμεινε βουβή μ' ένα φεγγάρι από φτερό.
Έπεσε φως κι έγινε μέρα σε μια γωνιά του ουρανού.
Δάδες αρχαίας σκέψης ρίχνουνε σκιά στην άκρη του βουνού.

Κι εκεί, στην πέτρα την ιερή
το βιολί έσκισε της νύχτας τη σιωπή.
Κι όλα ήταν πνεύμα,
μια αδιόρατη αφή απ' την ψυχή,
λες και το άπειρο νηρηρό μου έδωσε φιλή.
Σωπαίνουν την ορχήστρα ρυθμοί από ουράνιο βιολί,
η μουσική με μέδυσε, λιώνω απ' την αύρα σου, γίνομαι παιδί.

Κάτω σε πέτρα σκαλιστή, άκρατο οίνο συγκερνάς.
Μεδύσι γίνεσαι του νου, η ψυχή μου το χέρι σου αγγίζει.
Σαν βάρκα αρμενίζω στη θύελλα μιας μουσικής αιθέριας,
κι ιδού, παραμιλάει η νύχτα, με μουσική τον άλλο κόσμο
κτίζει.
Αόρατα με παίρνουνε φτερά, ελπιδοφόρα νότα αρχίζει.

Η θάλασσα αναγάλλιασε, έκαμε το κύμα της αφρό,
κι η νύχτα έμεινε βουβή μ' ένα φεγγάρι από φτερό.

θα περιμένω

Θα περιμένω, καρδιά μου,
με φλογισμένα χείλη θα κρύβω ένα μεθύσι,
κάτω από τα ματόκλαδά μου.
Σκυφτός πάνω από το βιβλίο, καμένο απ' την ανάσα μου,
που μαζί γράφαμε, ενώ ο αγέρας έξω μάζευε τα φύλλα,
μέσα μου φυσούσε η πνοή σου.
Κάθε άνοιξη και φθινόπωρο, καρδιά μου,
πάντα ένα περιστέρι μου αδράχνει τα όνειρα
τα στροβιλίζει στα χρυσά δειλινά,
χορεύει και ταλαντεύεται η γυχή στο άσπρο κύμα
κι είναι ένα ποίημα η ζωή μου με σένα.

Θα περιμένω, καρδιά μου.
Και κάθε που μπαίνει ο Δεκέβρης θα θυμάμαι,
φυλακισμένος σ' ένα κεντημένο όνειρο,
πως υπάρχουν γιορτές που σου ανήκουν.
Τότες θα πάρω μολύβι,
θα χρωματίσω τον ουρανό στα μάτια σου,
έναν ήλιο στα χείλια σου.
Κι ύστερα θα περιμένω, καρδιά μου,
να με ξυπνήσεις μ' ένα φιλί σου
όπως το παραμύδι μου, κι όπως η ζωή σου.

ω, τι μουσική!

*Πριν πιάσω την πένα να σου γράψω,
είχα μια κουβέντα με την καρδιά μου.*

Ο φόβος σμπαραλίασε τις δύμψες, η φλόγα έσβησε.
Στο κουρασμένο φως ούτε πέτρα γι' αποκούμπι.
Όνειρο δραπέτευσε κι έγινε το πούσι της αυγής,
τα δάκρυά μου ρούφηξε και ξέρανε η γης.
Χέρια απορημένα ηηλαφούν μια ρόδινη δηλή,
έγινες με μιας το άρωμα του πόνου που με μέδυσε,
μια ζωγραφισμένη ηδονή στο νου μου το κορμί σου,
σαν φυλακτό στη μνήμη μου που με καλεί,
μ' ένα ανέλπιστο φιλή να σε ζαναγαπήσω.
Ω, τι μουσική,
το πρόσωπό μου ν' αναπαύεται βυθισμένο στην γυχή σου.

Α, να σ' είχα, γυναίκα ζεστή από τον ύπνο,
με το όνειρο που ακόμη τρεμοπαίζει στο ματόκλαδο,
τον πόθο που υφαίνει κάποιες δύμψες γλυκές.
Α, να 'ξερες πόσο άγρια ποδώ να κλάγω και να κοιμηθώ
πάνω σ' ένα κορμί, λουσμένο από θάλασσα και ήλιο.
Ω, το χείλος, ώ η δηλή! Ο ομφαλός, το αιδούο!

αναπόληση

Γόρδιος δεσμός η αγάπη.

Αναπολώ τότες που ήσουνα εκείνο το κορίτσι,
που στις κοτσίδες του έκρυβε ολόκληρο μελίσσι,
το πρόσωπο του πασπαλισμένο ήτανε με χρυσαφένια γύρη,
ροδάκινο τα μάγουλα, κόκκινα τα χείλη του σαν το κεράσι.

Η ψυχή του έφτανε, καθώς μου τα 'λεγε, κοντά μου
κι ήθελα του χρόνου να γινόμουνα δραπετής,
μ' ένα λυγμό γιομάτο καημό, εκεί στο χώμα να καδίσω
και τα χειλάκια του με πάθος να φιλήσω.

Τα χρόνια μέστωσαν το νου και το κορμί,
και το κορίτσι γυναίκα έγινε ωραία και σοφή.
Μα εγώ ακόμη αναπολώ
τα χείλη του πως δέλω να φιλώ, χωρίς αναπαμό.

ρομάντζο

*Εκείνο το αδάμαστο πνεύμα του έρωτα
με κρατάει ζωντανό.*

Των αοράτων φιλιών μου ο αγέρας,
μ' ένα ρίγος του κορμιού μου στο χάος,
σ' απευθύνω ωδή από ανείπωτους ύμνους,
από αγάπη απύθμενη σαν κλάμα φλογέρας,
σου τραγουδώ μέσα απ' του κόσμου τη λήθη.
Μια γροδιά ανεμίζω στο Θεό και στα πλήθη.

Μ' ένα ρόδο καρφώνω το στήθος,
αίμα ρέει, στάγμα από τραύμα αγάπης,
κι ένα όνειρο υφαίνει ο νους μου,
ρομάντζο σε παραλία γιθύρων,
εκεί γονατίζω και με παίρνει ο μπάτης.

Θα κάνω παντιέρα τη φωτιά και το στάχυ,
μια καρδιά οργισμένη, μια κοκκινιά σ' ολόμαυρο φόντο
κι ολάσπρα πουλιά στη νυχτιά,
τρόμος ονείρου που δεν λέει να φύγει.
Θα κάνω, ω αγάπη, διαμάντι του ματιού σου το δάκρυ,
το δάκρυ που εχύθη για μένα, που εχύθη κι εχάθη.

συγχώρησέ με

Συγχώρησέ με που δεν πέθανα.
Πάσκισα να γίνω παρελθόν, μια σκιά μέσα στο πούσι,
αγέρας στις κουφάλες της Καυκάλας,
πνοή που γυρίζει τις σελίδες του βιβλίου σου.

Συγχώρησέ μου που δεν πέθανα,
που είμαι ακόμη μια ανάμνησή σου,
ένα παρελθόν που θα 'θελες ν' απαλλαγείς,
όπως πετάς τα παλιά σου τα υποδήματα.

Συγχώρησέ με που ακόμη ζω και που θυμάμαι,
που λούζομαι στον ιδρό, που αγαπώ κι αγωνιώ,
ενώ θα 'πρεπε να σιωπήσω, να μην υπάρχω,
να σβήσω τις αναμνήσεις σου με το θάνατό μου.

Συγχώρησέ με που δε νίκησα το χρόνο,
που δεν έγινα νεώτερος από την ηλικία μου,
που δεν έγινα ωραίος, όπως στις παλιές φωτογραφίες μου
και που ανταλλάσσω ο βλάκας τη νιότη με τη σοφία.

Συγχώρησέ με που είμαι φτωχός,
που σου χάρισα μόνο τον πλούτο της καρδιάς μου,
το χρυσάφι όλο της γυχής μου
και τα διαμάντια μόνο των δακρύων μου.

Συγχώρησέ με που γράφω ακόμη ανόητους στίχους,
που δεν έσκισα τα παλιά ποιήματά μου,
όπου βρίσκονται τόσο δυνατά αποτυπωμένα τα αχνάρια σου,
η εικόνα σου, το άρωμά σου, η γυχή μου.

Εύα

Τώρα που έγινες άχρωμη και που ένας στεναγμός
 φουσκώνει τα στήδια σου ολοένα,
 τώρα που τα μαλλιά σου χρόνια αμύριστα θα μείνουν από μένα
 και που τα παραμύδια, αδιάβαστα κι απ' το σαράκι φαγωμένα,
 τα σέρνει ο άνεμος, απάνθρωπα σκισμένα,
 ω, Εύα του αμίλητου νερού, κάνε κουράγιο, μην προχωρείς στο
 κρύο σκότος,
 έλα απόψε στη φωτεινή ματιά μου να σε θερμάνω
 και η γυχή σου να φανεί, πίσω απ' το άχρωμο πρόσωπό σου.

Μη σε παρακαλώ, Εύα με τα χρωματιστά όνειρα,
 μην αλλάζεις τον ρομαντισμό του φεγγαριού,
 ξοφλώντας το αίσθημα για μια δεκάρα ανεμελιάς.
 Μη σε παρακαλώ, Εύα, με τα χρωματιστά όνειρα,
 μην αλλάζεις τα όνειρά σου με χρωματιστά μαλλιά,
 μη βάζεις γυάλινα τειχιά στο βλέμμα το ερωτιάτικο,
 τρέχοντας σε λασπωμένο δρόμο με το νυφικό του ονείρου.

Τώρα που έγινες σκιά εσύ, που κατάσαρκα το στίγμα μου φυλάς,
 που άχρωμο γέλιο κι άχρωμα λόγια παραμιλάς,
 ω, Εύα των ανέμων και του φθινοπώρου αγέρα,
 άρωμα εσύ γυχής, ροδόσταγμα και κίτρινη μπαζέ,
 μη σε παρακαλώ μην σβήνεις χρώματα,
 μην σβήνεις του φθινοπώρου χρώματα, της άνοιξης αρώματα.
 Αχ, Εύα, που έχεις την ίριδα στα εύοσμα μαλλιά
 στα χείλη ρόδο και πικραμύγδαλο,
 άγριο στο ωραίο και ωραίο στο άγριο,
 λευκότατο άνθος αμυγδαλιάς στην ξερολιδιά,
 αχ, Εύα, μη με θανατώνεις με το δηλητήριο
 που ανέμελα κι άχρωμα χύνεις στην καρδιά μου.

καλοκαίρι

Το ερωτιάρικο καλοκαίρι έφυγε κατάφορα ιδρωμένο,
με την ανάμνηση του ήλιου γραμμένη στο κορμί σου,
σκηνές ασύστολες στον κόρφο του γιαλού απάνω στα
κοχύλια

Και μια πικρή γεύση από άρωμα ινδοκάρυδο, μαύρισμα της
γυχής μου.

Κι απόδιπλα η θάλασσα αμίλητη, άγυχη,
σαν καρφωμένη στο σταυρό.

Έφυγες κι εσύ με μια αδιάφορη ανεμελιά, όπως ένα
πεφταστέρι

κι έμεινε η θάλασσα στον αφαλό σου.

Αχνάρια έμειναν απ' το σώμα σου στην καυτερή ακτή
κι ένα αποτύπωμα αρμυρό στα χείλη μου απ' το κορμί σου.

Στον ουρανό δεν έμειναν κεριά μήτε και φανάρια.

Οι αγέρηδες με δέρνουνε τα βράδια στα ακρογιάλια,
καθώς κρεμάω εικόνες απατηλές στην αγκαλιά του ονείρου,
σκιές που μεγαλώνουνε με το φευγικό του ήλιου.

το καντήλι

Σε χρόνο ανύποπτο έσβησε τον έρωτα
πιέζοντας το φυτίλι με τα δυο της δάχτυλα.
Έμεινε παντού η καπνιά, μια καταχνιά
κι ένας κόσμος χωρίς χρώματα.
Από τότε έγινε η ζωή ασπρόμαυρη,
κι ο θάνατος μια γκρι σκιά στα μαύρα χώματα.

Εριφύλη

I

Η κραυγή και ο υίδυρος της Εριφύλης,
το γάργαρο γέλιο και η φωνή της, η φωτιά των ματιών της
σε κόλασαν, ψυχή μου. Ύστερα από τόσα χρόνια
αναρωτιέμαι πώς άντεξες να 'σαι άγγελος στην κόλαση.

II

Είμαι ένα τίποτα. Γίνομαι μέγας στη σκιά σου. Έλα, λοιπόν
Εριφύλη, φύτεψε ένα τίποτε και στάσου ομπρός στον ήλιο.

III

Εριφύλη, πόρνη των ονείρων μου, άγρια και ευωδιαστή,
με τη σιωπή των συννέφων, με στέναγμα απόρρητου πόδου,
έλα και ξύπνα με, χάιδεγέ με τώρα που κοιμάμαι ζωντανός
πριν έρδει αιώνιος ύπνος.

IV

Κιτρίνισαν οι σελίδες της ζωής μου, τα μαλλιά μου
άσπρισαν,
απόμακρα ένα καμπανάκι κτυπά ανυπόφορα κι όλο
πλησιάζει.
Όμως η φωνή σου και η μορφή σου, Εριφύλη, καίνε τα
σωδικά μου
κι όλο κοιτάζω πίσω,
τότε που παρέβγαينا με τον Άδωνη σε ομορφιά και χάρη
κι άκουγα μόνο το τρελό καμπανάκι της καρδιάς.

V

Αγάπησα πολύ, μη με κατηγορείτε όμως γι' αυτό
Μίσησα και ζήλεγα. Γλέντησα τη ζωή όσο μπορούσα
γιατί έτσι πρέπει σε θνητό,
κι αν κάποιος φταίει που δεν ήμουν σοβαρός, δεν φταίω
σίγουρα εγώ,
δεν ήμουνα θεός παρά μόνο νέος σφριγηλός.
Και τώρα που μέστωσα κι έγινα σοφός
αναπολώ την Εριφύλη, τότε που ζούσα μαζί της σαν τρελός.

VI

Δεν δέλω πια τρέλες και κορδελίτσες στο φαλλό
Ούτε άλλο μεθύσι και μουσική απ' την ταβέρνα.
Και εκείνα τα γεύτικα γλυκόλογα της μεθυσμένης πόρνης
τα μπούχτισα και πόδησα πολύ τη σιωπή σου.
Έλα, Εριφύλη, δώσε μου σιωπηλή αγάπη απ' την γυχή σου,
έλα, υπάρχει πολὺς πόνος απ' το ροκάνισμα του χρόνου,
καθὼς σιγοντάρει το θρόισμα του θανάτου.

VII

Στις απόμερες γωνιές,
χιλιάδες άγυχοι μάρτυρες των ερωτικών μας στιγμών
καθώς χορεύαμε στις μουσικές της φύσης.
Ο φλοίσβος της θάλασσας, το φύσημα του αγέρα, η βροχή,
αθάνατοι σύντροφοί μας, συνέχιζαν κι όταν φεύγαμε,
μα πρόσεζες, Εριφύλη, το παράπονό τους, το σκούξιμό τους;
Ήταν το ίδιο το δικό μου καθώς σε αποχώριζα.

υπάρχω

*Λυπάμαι το ποίημα που μένει αδιάβαστο,
όπως μια γυναίκα που πεθαίνει παρθένα.*

Πίστευέ με. Το σχήμα των κογχυλιών με μεδάει,
με συνεπαίρνει το θείο υπερθέαμα του γυμνού,
του έρωτα το κράτος με καθηλώνει.
Ζω μέσα στο αλλοπρόσαλλο λιοπύρι,
όπου η αύρα χορεύει στην καυτερή άμμο,
όπου η σκιά σου γλιστρώντας σαν όνειρο,
αγκαλιάζει τους λευκούς γλάρους, το λευκό κύμα,
κι ύστερα γίνεται ρόδινο σύγνεφο στην ψυχή μου.
Με διαπερνά ρίγος ζωής,
μονόδρομος πλατωνικής ανυπαρξίας με σκιάζει..

Υπάρχω τώρα,
στο μέλλον, ένα πάφλασμα θα είμαι της σκέυης

τα λόγια είναι τέχνη

*Αυτό το έμαθα τότες που έχασα τη μάχη.
Ο φτωχός!*

Τα λόγια είναι τέχνη που πλάθονται,
σαν μέταλλο στο αμόνι και στη φωτιά.
Έρχονται μόνο που και που. Δεν ξέρω πότε.
Έμεινα βουβός από καιρό και η φωτιά σβησμένη.
Ούτε ένα λυχνάρι πουθενά και το αμόνι άφαντο κι αυτό.
Το χαρτί νεκρό, άσπρο σαν το σάβανο.
Έτσι είν' η ζωή σαν δεν έχεις τίποτε να πεις.

Μα τώρα που γιορτάζεις εκατσα να γράγω
κι ιδού άλλαξε η όψη του χαρτιού.
Η φωτιά αμέσως άναψε
-κάποια μάγισσα φαίνεται θα έδωσε εντολή-
και είδα εκεί στο φως που έτρωγε το σκότος
μορφή όλο μάτια που δύμιζε εσένα
το αμόνι να μ' απλώνει όπως πρώτα.
Και τότε κατάλαβα, ο φτωχός πότε και γιατί
τα λόγια έρχονται, πλάθονται, γίνονται ζωή!

η πεθαμένη

Αγάπησα πολύ μια πεδαμένη,
ή κάποιαν που δεν γεννήθηκε ποτέ. Και τώρα
που είναι σκότος ολόγυρα νιώθω την σιμά μου
να περιγελά την τόσο σαχλή μου φαντασίωση.
Και στα σεντόνια τ' άχαρα, που τ' άφησε χωρίς πλουμίδια
τα κρύα αναμασήματα της νυκτερινής της βάρδιας
καθώς κει δα ανέμενε το ωχρο κορμί μου.
Ακόμα δεν έφτασε η αυγή
και πέφτει σαν σίδερο απάνω μου το σκότος.

Τα παράθυρα μαζεύουν το σκοτάδι
πίσω απ' τις κουρτίνες. Τη νιώθω που είναι εκεί
και τις σαλεύει μ' ένα τρίξιμο.
Κι είναι κοντά η ανάσα της-ένα τρίξιμο κι αυτή.
Και να, που ανεμίζει ένα νόημα παράξενο που με καλεί.
Τώρα η ανάσα μου έχει μια γεύση σκόνης.
Κι αυτή είναι πίσω από τις κουρτίνες, η πεδαμένη.
Ακόμα δεν έφτασε η αυγή
και πέφτει σαν σίδερο απάνω μου το σκότος.

πού να σε βρω

Κουκκίδα ξανθής άμμου
κίτρινος σπόρος στον άνεμο
άστρο του γαλαξία απόμερο,
πού να σε βρω;
Στους λαβυρίνθους του άπειρου μένους,
στα μαύρα βάθη των ουρανών και της αβύσσου,
στις παραλίες της λήθης των κογχυλιών,
στα μιλιούνια του ανθρώπινου γένους,
πού να σε βρω;
Πνεύμα απάνω στα κύματα,
μια ζωή από σένα ελκύει το φως,
ένα θάυμα αλλόκοτο από χείλη ατίδασα,
ένα εγώ καμωμένο από νήματα,
σπαράσσει, βογκάει σαν θάλασσα.
Εκεί που η θάλασσα βογκά, εκεί το κύμα αφρίζει,
εδώ μια μουσική απόκοσμη στο νου μου αρμενίζει.

κόσμος

Κόσμος απέραντος. Αστέρια στο χάος.
Γιγάντιες πύρινες γλώσσες στους ήλιους
κι αλλού αδηφάγος μαύρη οπή.
Ουρανοί ατέλειωτοι στα πέρατα του απείρου,
παντού, σ' όλα τα πλάτη, ουράνια σώματα,
σκόνη και ήλιοι στα νεφελώματα
και στη γωνιά η Γη.

Ουρλιάζουν εδώ οι ουρανοί
κι οι δάλασσες αγκομαχούν,
οι βράχοι ανατριχιάζουν,
ορδές ανθρώπων ξενοχτούν
μ' ένα κερί.
Κι όλο πιότεροι οι χειρότεροι,
μιλιούνια ετοιμάζουν,
άνανδρων πόλεμοι ξεσπούν
σ' όλη τη Γη.

Σαν μια σκιά πιο πέρα κι απ' το χάος,
μέσα στο σάλο αυτό,
στη φρίκη αυτή του κόσμου,
με το λυχνάρι του Διογένη περπατώ.
Εκείνη τη μέρα του Οκτώβρη
σε βρήκα κι έγινες το φως μου.

Ας βρυχώνται οι ουρανοί
οι μισοί άνθρωποι ας γίνονται δεριά
κι οι άλλοι πληγωμένα, άγυχα πουλιά.
Όλα χάνονται ομπρός μου!
Ευλογημένη η μέρα εκείνη του Αυγούστου
που είδανε τα μάτια σου το φως μου.

καρυκεύματα φαντασίας

Άρωμα πεύκου, ανάσα αγάπης αγγέλου
αρώματα δεία, αγγίγματα παραμυθένια υυχής
με πνίγουνε απόψε σε μια νότα φυγής
κι εσύ με καλείς από μια στάλα βροχής,
δροσιά που διαφεύγει τον καύσωνα.
Σε καλώ σε χορό μέδης, στο χορό της βροντής,
Εκεί, όπου της ζωής μου τα όνειρα άπλωνα.
Ανασκαλίζω τις μνήμες κι όλο με πνίγει η γνώση,
πάπυρος γραφής, σκληρός δίσκος με μνήμες αιώνων
το χτες περιδιαβαίνει σαν άγιος, αερικό σιωπής.
Κι η αγάπη ανάβει, δεριεύει ο ίσκιος
φτερού το πέταμα, γλώσσα φωτιάς, μια νότα ντροπής
ένα πούπουλο η αγάπη σου σαν ζωτικό απ' το σύμπαν.

Ο Κυριάκος Παπαδόπουλος
γεννήθηκε στη Λεμεσό.
Σπούδασε χημεία στην Πράγα
και ειδικεύτηκε στην
Οινολογία, αποκτώντας
δίπλωμα Muster of Science.

Εργάστηκε σε Κέντρο Ερευνών και ασχολήθηκε με
την έρευνα στον κλάδο της Βιολογίας. Εργάστηκε
επίσης σαν συντάκτης στον ραδιοσταθμό της
Πράγας, στο τμήμα εξωτερικών μεταδόσεων, την
εποχή της δικτατορίας στην Ελλάδα. Στην Κύπρο
ζει από το 1976. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στην
οινοβιομηχανία ενώ ταυτόχρονα ασχολείτο με την
συγγραφική δραστηριότητα, με ειδίκευση στο
ιστορικό μυθιστόρημα, στην οινολογία και στα
έργα επιστημονικής φαντασίας. Από το 2007
ασχολείται με τη συγγραφική του δουλειά, με την
έρευνα και σαν σύμβουλος σε διάφορες εταιρείες.
Είναι μέλος της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων
Οίνων και Γραμματέας του Συνδέσμου
Οινοπαραγωγών Κύπρου.

Αυτή είναι η δεύτερη ποιητική συλλογή που
εκδίδει. Η πρώτη εκδόθηκε τον Ιούλιο 2009 κι
έχει τον τίτλο «Κύπρια Πάθη»

Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος
Αγίου Επικτήτου, 45,
Άγιος Αθανάσιος,
4107 Λεμεσός.
Τηλ. 25729819
Web page: www.kyripap.com
E-mail: kyripap@cytanet.com.cy

Για δες πόσο αυτή η ζωή πετάει
για δες τις ώρες που μας εγκαταλείπουν κλαίοντας
ουρλιάζουν σαν σειρήνες που πεθαίνουν παρθένες
σιωπούν και χάνονται με τον καημό του έρωτα
νιφάδες που λιώνουν μέσα σε θάλασσα δακρύων.

Για δες, το ηλιοβασίλεμα έγινε παρελθόν
παίρνει μαζί του τη μέρα που δεν με φίλησες
φέρνει μια νύχτα που θα κοιμηθείς χωρίς να με ονειρευτείς,
χάνεται χωρίς ένα σημείωμα αγάπης...